

N:o 200.

Af herr **C. Lindhagen**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t
angående meddelande af officiellt intyg rörande svensk lag
och rättspraxis.

Ofta förekommer, att för tillvaratagande af svenska intressen i utlandet
erfordras att kunna der förete bevis om hvad svensk lag stadgar i ett
eller annat afseende.

Då någon föreskrift ej finnes för utfärdandet af dylika bevis, söker
man vanligen reda sig så, att man hos någon underrätt eller dess ordfö-
rande genom direkt ansökan eller bemedling af utrikesdepartementet eller
Konungens befallningshafvande gör framställning om erhållande af det
erforderliga intyget. Ibland plägar ock justitiekanslern tillhandagå med
sådana intyg, som dock af honom ej utfärdas i embetet.

Denna anordning är synnerligen otillfredsställande, och detta i två
afseenden.

Då någon skyldighet att afgifva dylika intyg ej finnes, afslås nemli-
gen ofta framställningen, och detta inträffar nästan undantagslöst, så snart
det aldrig så litet påkallas någon slutledning genom sammanställning af
olika lagrum eller något yttrande om en lagtillämpning.

Erhålles åter det begärda beviset, så har detta, äfven om det angifves
vara utfärdadt å tjenstens vägnar, i sjelfva verket ingen annan betydelse
än såsom ett uttryck af intygsgifvarens enskilda åsigt i ämnet. Det be-
höfves blott, att någon i utlandet fäster uppmärksamheten på detta för-
hållande för att, såsom erfarenheten visat, intyget der skall förlora allt

förtroende. Och fordras, såsom äfven ofta inträffar, uttryckligt vitsord om intygsgifvarens lagliga befogenhet att utgifva intyget, står man alldeles redlös.

Med anledning af det nu sagda får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville hos Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, huruvida och under hvilka vilkor föreskrift kunde meddelas om skyldighet för någon myndighet att på begäran meddela intyg rörande svensk lag och rättspraxis.

Stockholm den 28 januari 1899.

Carl Lindhagen.